კოლექტივიზმს მოაქვს გამარჯვება

თბილისი. “დინამოს” სტადიონი. 10 ივლისი.

“დინამო” (თბილისი) - სკა (როსტოვი) - 2:1 (1:0).

სკა: გლუხოტკო, გეტმანოვი, ლინიაევი, კრივობოროდოვი, აფონინი, შიკუნოვი, მატვეევი, ანდრიენკო, პონედელნიკი, ჩერტკოვი, კოპაევი.

“დინამო”: კოტრიკაძე, ბ. სიჭინავა, ხურცილავა, ზეინკლიშვილი, ცხოვრებოვი, გ. სიჭინავა, პეტრიაშვილი, მეტრეველი, ბარქაია, ხუციშვილი, დათუნაშვილი (აფშევი).

მსაჯი: ა. მუგურდუმოვი (კიევი).

დუბლიორების მატჩი მოიგეს თბილისელებმა - 1:0. ბურთი გაიტანა აფშევმა.

გუშინდელ მატჩს უაღრესად დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა ორივე გუნდისთვის და უნდა ითქვას, მეტოქეებმა მთელი თავიანთი შესაძლებლობით ითამაშეს. მაყურებელი მოწმე იყო ძალზე დაძაბული, მწვავე და საინტერესო ბრძოლისა.

ძლიერ მეტოქესთან მატჩი თბილისელებმა შესანიშნავად ჩაატარეს. საერთო მონდომებამ, ერთსულოვნებამ და კოლექტივიზმმა მათ მოუტანა დამსახურებული გამარჯვება. ანგარიში 38-ე წუთზე ზუსტი დარტყმით, დაახლოებით 30 მეტრის მანძილიდან, გახსნა ბ. სიჭინავამ. მეორე ტაიმში (მე-18 წუთი) მეტრეველმა ზუსტად გამოიყენა 11-მეტრიანი საჯარიმო დარტყმა - 2:0. ერთადერთი საპასუხო გოლის ავტორი როსტოველთა მხრივ იყო პონედელნიკი (79-ე წუთი).

“ლელო”, 11 ივლისი, 1964 წ.

აი, ასეთი ფეხბურთი!...

სურათი, რომელსაც ჩვენ აქ ვათავსებთ, თბილისის “დინამოსა” და როსტოვის არმიელთა გუნდის მატჩის დამთავრების შემდეგ გადაიღო ფოტოკორესპონდენტმა ო. თურქიამ.

უზომოდ დაღლილი, დაქანცული ფეხბურთელები ჯგუფად გადიოდნენ მინდვრიდან. ს. მეტრეველს მიუახლოვდა როსტოველთა მეკარე ა. გლუხოტკო (მათ ახლო მეგობრობა აქვთ მოსკოვის “ტორპედოში” ერთად ყოფნის დროიდან) და მხარზე მოხვია ხელი:

- სლავა, მეგობარო, ძალიან მომეწონა შენი თამაში დღეს. შეუდარებელი იყავი...

მეტრეველი საერთოდ მორიდებული კაცია, ამიტომ თითქოს მოუბოდიშა.

- პენალტის არ შეგდება არ შემეძლო ანატოლი!...

- ეგ რა სათქმელია! აბა რა უნდა გექნა!...

მართლაც, სლავა შეუდარებელი იყო ამ დღეს. მისი თამაში იმ ნავს მოგაგონებდათ, რომელიც გაავებულ ტელღებში წარმოუდგენლად მსუბუქად ტივტივებს და ნიავივით მიიწევს წინ. მიიწევს იქ, სადაც უფრო ძნელი და მძიმე ბრძოლაა. ტალღები. ეს შეიძლება, ცოტა არ იყოს, არ გახლავთ საფეხბურთო შედარება, მაგრამ ის, რაც მეტრეველს გადახდა კრივობოროდოვთან და განსაკუთრებით ლინიაევთან ბრძოლაში, სხვაგვარად არც შეიძლება იქნას ფორმულირებული. ლინიაევი გამოცდილი მცველია. მან კარგად შეატყო, რომ თბილისელთა მარჯვენა გარემარბი ჩინებულად ასრულებდა ტაქტიკურ დავალებას და სისტემატურად გაჰყავდა იგი ცენტრალური ზონიდან ფლანგზე, ამიტომ, ვინაიდან სხვა საშუალება აღარ იყო, ორივე რისტოველი მოთამაშე დაურიდებლად

მიმართავდა ისეთ “დამხმარე” საშუალებებს, როგორიცაა სარმა, ხელის კვრა, ხელით დაჭერა და ა.შ. გაიხსენეთ თუნდაც ის წუთი, როცა მეტრეველს ზედ კარის წინ გამოსდეს ფეხი კრიტიკულ მომენტში. წაიქეცი და პენალტიც გარანტირებულია! მაგრამ მეტრეველი არ წაიქცა იგი ჭეშმარიტი სპორტსმენია და ბრძოლა არ შეწყვიტა. ეს საფეხბურთო რაინდობაა.

შეიძლება ჩვენ გაგვიგრძელდა ლაპარაკი დინამოელთა მარჯვენა გარემარბზე. ისეთ თამაშში, როგორიც 10 ივლისს იყო, ძნელია ცალკეულ მონაწილეთა გამოყოფა, ვინაიდან თბილისელები იმ დღეს კეთილსინდისიერად, ერთგულად ასრულებდნენ მწვრთნელის მიერ დასახულ ამოცანებს. როგორც საერთო, ისე კონკრეტულ დავალებებს და მინდორზე პირველივე წუთებიდან მიღწეულ იქნა ის, რაც ჩვენს გუნდს ხშირად აკლია ხოლმე - კოლექტივიზმი. ინდივიდუალური მოქმედება, ცალკეულ მოთამაშეთა საშემსრულებლო ხელოვნება, მრავალრიცხოვანი, ურიცხვი დეტალი ფეხბურთის საფუძველია, მაგრამ თუ ეს ყველაფერი არაა თავმოყრილი ერთიან შემუშავებულ გეგმაში, თუ ფეხბურთელის თვითოეული მანევრი არ ქმნის კონტაქტს პარტნიორებთან, წარმატების მოპოვება ძალზე ძნელი საქმე ხდება.

თბილისელთა მდიდარი ტექნიკური შესაძლებლობანი განვლილ მატჩში მაქსიმალურად იყო დაფუძნებული კოლექტივიზმის პრინციპებს, ურთიერთმოქმედებათა კანონებს და ამიტომ ნახა მაყურებელმა უაღრესად საინტერესო, შინაარსიანი და დაძაბული ბრძოლით აღსავსე თამაში, სადაც წარმოუდგენლად მაღალი ტემპი, მძლავრი დინამიკა არ შემწყდარა არც ერთი წუთით. ასეთი მატჩები დიდ ხანს რჩება მეხსიერებაში და შესადარებელ ეტალონად იქცევა ხოლმე.

აიღეთ, თუნდაც, “დუელი” მ. ხურცილავასა და ვ. პონედელნიკს შორის. მატჩის ეს თავისებური ფრაგმენტი ერთ სანახაობად ღირდა, მაგრამ ხურცილავა ამ რთული ინდივიდუალური ამოცანის შესრულების პროცესში წამითაც არ გამოთიშულა საერთო ურთიერთდაზღვევას სხვა მცველებთან. ან გოლი, გატანილი ბ. სიჭინავას მიერ. ეს არ იყო შემთხვევითი ბურთი. “დინამოს” წინა ხაზის მოთამაშეებმა შექმნეს მომენტი (ასეთები შემდეგაც იყო), რომ მცველს შეძლებოდა გადამწყვეტი დარტყმების შესრულება და სიჭინავამ საუკეთესოდ შეუწყო თავისი “სოლო” ამ წამიერ მიზანსცენას.

ასეთ ძნელ მატჩში სულ ადვილი შესაძლებელი იყო დაბნეულიყო ახალგაზრდა მოთამაშე ე. ხუციშვილი. მაგრამ უახლოესი პარტნიორების - დათუნაშვილისა და ბარქაიას კოლექტიური თამაშის წყალობით ამ ფორვარდმაც მთელი სისრულით გამოავლინა თავისი შესაძლებლობანი. იგივე ითქმის ნახევარდაცვაზე, სადაც დაცვის ხაზიდან იქნა გადმოყვანილი გ. პეტრიაშვილი. ეს ხაზი (გ. სიჭინავა - გ. პეტრიაშვილი) სანიმუშო იყო მინდვრის ყველაზე საპასუხისმგებლო ნაწილში - ცენტრში.

როსტოვის არმიელთა გუნდი უცბად და თამამად შემოვიდა საბჭოთა ფეხბურთში და ასევე თამამად დაიმკვიდრა ადგილი მის ავანგარდში სულ რამდენიმე წლის მანძილზე. ამ კოლექტივში აღიზარდნენ უმაღლესი კლასის ფეხბურთელები, ბომბარდირები, შესანიშნავი ოსტატები და გუნდმა ეს ნათლად დაამტკიცა განვლილ მატჩში. ეს იყო ნამდვილი სანახაობითი, მრავალფეროვანი, მდიდარი ფეხბურთი.

და ჩვენ მთლიანად ვეთანხმებით თბილისის “დინამოს” ხელმძღვანელობას, რომელმაც არ გამოარჩია არც ერთი ფეხბურთელი და ყველა მათგანს დაუწერა

შეფასება “4”. ეჭვი არაა: ყველამ ითამაშა ერთნაირად კარგად, მონდომებით და კოლექტივმაც კოლექტიური შეფასება მიიღო - “კარგი”.

რ. ქორიძე
“ლელო”, 11 ივლისი, ?? 1964 წ.